

Številka: Up-884/17-22

Datum: 5. 4. 2018

SKLEP

Ustavno sodišče je v postopku za preizkus ustavne pritožbe dr. Milka Noviča, Ljubljana, ki ga zastopa Jože Hribernik, odvetnik v Ljubljani, na seji 5. aprila 2018

sklenilo:

Ustavna pritožba zoper sklep Višjega sodišča v Ljubljani št. I Kp 53384/2014 z dne 14. 9. 2017 v zvezi s sklepom Okrožnega sodišča v Ljubljani št. I Ks 53384/2014 z dne 5. 9. 2017 se ne sprejme.

OBRAZLOŽITEV

A.

1. Okrožno sodišče je s sklepom z dne 5. 9. 2017 zavrnilo predlog pritožnikovih zagovornikov za odpravo pripora. Zoper navedeni sklep so zagovorniki pritožnika vložili pritožbo, ki jo je Višje sodišče zavrnilo s sklepom z dne 14. 9. 2017.

2. Iz predloga za odpravo pripora izhaja, da obramba navaja kronološki potek dogodkov pred razglasitvijo sodbe in po njej, izraža nestrinjanje z dokazno oceno na glavni obravnavi izvedenih dokazov in se sklicuje na pritožbene razloge, ki jih je uveljavljala v pritožbi z dne 14. 4. 2017, s katero je izpodbijala sklep o odreditvi pripora zoper pritožnika po razglasitvi sodbe. Pri utemeljevanju predloga za odpravo pripora se obramba sklicuje tudi na sklep Ustavnega sodišča št. Up-374/17 z dne 6. 7. 2017. Navaja, da se je Ustavno sodišče v tem sklepu tudi vsebinsko opredelilo do obrazložitve dosedanjih sklepov v zvezi s priporom, zlasti tudi do sklepa Okrožnega sodišča o odreditvi pripora z dne 13. 4. 2017 in sklepa Višjega sodišča z dne 15. 4. 2017. Po trditvah pritožnika naj bi Ustavno sodišče v sklepu št. Up-374/17 ugotovilo, da je obrazložitev pripornega razloga zgolj navidezna, mestoma tudi nelogična in v nasprotju sama s seboj ter da so ostala ključna pritožbena navajanja obrambe neodgovorjena ali neustrezno odgovorjena. To naj bi izhajalo tudi iz odklonilnega

ločenega mnenja sodnika DDr. Jakliča. Navedeno naj bi po mnenju pritožnika utemeljevalo oceno, da gre za novo okoliščino oziroma ugotovitve, ki se neposredno nanašajo na ustavnost sklepov o odreditvi pripora.

3. Okrožno sodišče je obstoj utemeljenega suma oprlo na prvostopenjsko obsodilno sodbo. Ocenilo je, da se je utemeljenost suma dvignila na raven gotovosti, ki se zahteva za izrek obsodilne sodbe. Zagovornikom pritožnika je pojasnilo, da z navedbami, ki pomenijo nestrinjanje z dokazno oceno dela dokaznega gradiva o obstoju kaznivega dejanja, pripornega razloga in obstoja utemeljenega suma ne morejo omajati, saj bo to dokazno oceno moralo narediti pritožbeno sodišče, ko bo odločalo o pritožbi zoper prvostopenjsko obsodilno sodbo. Pri tem se je glede obstoja utemeljenega suma in pripornega razloga sklicevalo na pravnomočen sklep Višjega sodišča št. I Kp 53384/2014 z dne 15. 4. 2017, s katerim so bile zavrnjene pritožbe pritožnikovih zagovornikov zoper sklep o odreditvi pripora zoper pritožnika, izrečenega po razglasitvi obsodilne sodbe. Pojasnilo je tudi, da je Ustavno sodišče s sklepom št. Up-374/17 ustavno pritožbo zoper sklep Višjega sodišča v Ljubljani št. I Kp 53384/2014 z dne 15. 4. 2017 v zvezi s sklepom Okrožnega sodišča v Ljubljani št. IV K 53384/2014 z dne 13. 4. 2017 zavrglo, ker za obravnavanje niso bili izpolnjeni pogoji iz drugega odstavka 51. člena Zakona o Ustavnem sodišču (Uradni list RS, št. 64/07 – uradno prečiščeno besedilo in 109/12 – v nadaljevanju ZUstS). Navedbe zagovornikov pritožnika, da se je Ustavno sodišče v navedenem sklepu vsebinsko opredelilo do sklepa Višjega sodišča v Ljubljani št. I Kp 53384/2014 z dne 15. 4. 2017 in sklepa Okrožnega sodišča v Ljubljani št. IV K 53384/2014 z dne 13. 4. 2017 ter pri tem ugotovilo, da je obrazložitev pripornega razloga zgolj navidezna, mestoma tudi nelogična in v nasprotju sama s seboj, ter da so ostala ključna pritožbena navajanja obrambe neodgovorjena ali neustrezno odgovorjena, je ocenilo kot netočne. Pojasnilo je, da se je Ustavno sodišče v sklepu št. Up-374/17 opredelilo le do predloga pritožnikovega zagovornika o izpolnjenosti pogojev za odločanje iz drugega odstavka 51. člena ZUstS in je ustavno pritožbo zaradi neizčrpanosti pravnih sredstev zavrglo s šestimi glasovi proti enemu, sodnik DDr. Jaklič pa je dal odklonilno ločeno mnenje. Zato naj odklonilno ločeno mnenje ne bi moglo omajati obstoja pripornih razlogov.

4. Tudi po stališču Višjega sodišča utemeljeni sum, da je pritožnik storil očitano kaznivo dejanje, potrjuje nepravnomočna obsodilna sodba. Kot ustrezne oceni ugotovitve Okrožnega sodišča, da se je stopnja utemeljenosti suma s prvostopenjsko obsodilno sodbo dvignila na raven gotovosti. V zvezi s pritožbenimi navedbami obrambe, ki so se po vsebini nanašale na pravnomočen sklep o odreditvi pripora, pa je sprejelo stališče, da teh v postopku, v katerem je predmet ocene zavrnitev predloga za odpravo pripora, ni mogoče upoštevati. Višje sodišče se je opredelilo tudi do navedb obrambe glede upoštevanja sklepa Ustavnega sodišča št. Up-374/17 in do stališča, ki ga je v zvezi s tem sprejelo prvostopenjsko sodišče. Pojasnilo je, da se strinja s stališčem, ki ga je v zvezi s sklepom Ustavnega sodišča sprejelo prvostopenjsko sodišče in samo ocenilo, da se glede na tako odločitev Ustavnega

sodišča, ki je po tretjem odstavku 1. člena ZUstS obvezna, prvostopenjskemu sodišču tudi ni bilo treba opredeljevati do odklonilnega ločenega mnenja sodnika DDr. Jakliča.

5. Pritožnik v ustavni pritožbi trdi, da so mu bile kršene pravice iz drugega odstavka 14. člena, 19., 20., 22. člena, prvega odstavka 23. člena, 25. člena, prvega odstavka 28. člena in 29. člena Ustave ter 6. člena Konvencije o varstvu človekovih pravic in temeljnih svoboščin (Uradni list RS, št. 33/94, MP, št. 7/94 – v nadaljevanju EKČP). Kot že v vseh predhodno vloženi ustavnih pritožbah pritožnik tudi v tej ustavni pritožbi ponovno navaja, da je treba zaradi kompleksnosti zadeve upoštevati vsebino vseh predhodno izdanih odločitev o priporu zoper njega in navedbe v vseh predhodno vloženi ustavnih pritožbah. V ustavni pritožbi pojasnjuje potek postopka s ponovno odreditvijo pripora od razglasitve prvostopenjske obsodilne sodbe. Navaja, da so se sodišča v pripornih odločitvah izogibala konkretniji dokazni oceni, ki jo je glede časovne možnosti storitve kaznivega dejanja, glede izpovedbe priče Aleša Farkaša, glede pričanja obdolženčevih sodelavcev in prič ter glede dejanske vsebine izvedenskih mnenj dr. Benedika in dr. Kravosa v svojih pravnih sredstvih in predlogih za odpravo pripora uveljavljala obramba. Meni, da sodišča po razglašeni obsodilni sodbi niso argumentirala obrazložitve o obstoju pripornega razloga. Nepravnomočna obsodilna sodba po Zakonu o kazenskem postopku (Uradni list RS, št. 32/12 – uradno prečiščeno besedilo, 47/13, 87/14 in 66/17 – ZKP) naj ne bi imela zadostne teže za obstoj utemeljenega suma in zato naj za sodišče ne bi pomenila razbremenitve, da pojasni, zakaj mora biti pritožniku pred odločitvijo o njegovi pritožbi zoper prvostopenjsko obsodilno sodbo odvzeta prostost. Pritožnik meni, da so kršitve, do katerih je prišlo, očitne. Zaradi odvzema prostosti, ki naj bi trajal že skoraj 30 mesecev, naj bi mu nastale nepopravljive posledice. Pritožnik navaja, da je odklonilno ločeno mnenje DDr. Jakliča k sklepu Ustavnega sodišča št. Up-374/17 tako bistveno za zadevo, da je obramba iz tega razloga vložila predlog za odpravo pripora. To mnenje naj bi pomenilo novo okoliščino oziroma ugotovitve, ki naj bi se neposredno nanašale na ustavnost sklepov, na podlagi katerih je bil zoper pritožnika odrejen pripor. Ugotovitev, na kateri temelji navedeno mnenje, da sta oba sklepa, s katerima je bil zoper pritožnika ob razglasitvi sodbe odrejen pripor, glede obrazloženosti enaka oziroma nista glede obrazloženosti nič boljša, naj bi bil ključni razlog, zaradi katerega je obramba vložila predlog za odpravo pripora. Sodiščema, ki sta odločila o predlogu za odpravo pripora, pritožnik očita, da se vsebinsko nista opredelili do nove okoliščine, to je do vsebine odklonilnega ločenega mnenja sodnika DDr. Jakliča. Navedli naj bi le, da odklonilno ločeno mnenje sodnika DDr. Jakliča ne more omajati obstoja pripornih razlogov oziroma da se sodišče glede na status odklonilnega ločenega mnenja do tega sploh ni dolžno opredeliti. Tako stališče naj bi bilo napačno in razumsko nesprejemljivo. Ker se sodišči pri odločitvi o zavrnitvi pritožnikovega predloga za odpravo pripora nista opredelili do vsebine navedenega odklonilnega ločenega mnenja, naj pritožnik ne bi dobil odgovorov na utemeljene in za odločitev o priporu pomembne očitke.

B.

6. V postopku preizkusa ustavne pritožbe je bil pribavljen spis Okrožnega sodišča v Ljubljani št. III Kpr 47223/2017, vendar Ustavno sodišče iz razlogov, navedenih v nadaljevanju obrazložitve tega sklepa, ugotavlja, da tega spisa ne more upoštevati pri odločanju.

7. Ustavno sodišče je pritožniku že v sklepu št. Up-374/17 med drugim pojasnilo, katere navedbe so lahko predmet presoje v postopku s posamezno ustavno pritožbo,¹ in to svoje stališče ponavlja tudi v tej zadevi. To pomeni, da se pri oceni izpodbijanih sklepov o zavrnitvi predloga za odpravo pripora ni spuščalo v oceno tistih navedb, ki se nanašajo na predhodne sklepe o priporu.

8. Predmet ocene v postopku s to ustavno pritožbo so torej lahko zgolj navedbe, s katerimi pritožnik zatrjuje kršitve, do katerih naj bi prišlo v postopku, v katerem sta bila izdana sklepa, ki ju pritožnik izpodbija s to ustavno pritožbo. Gre za sklepa, s katerima je sodišče pravnomočno odločilo o zavrnitvi predloga pritožnikovih zagovornikov za odpravo pripora.

9. Pritožnik sicer zatrjuje številne kršitve človekovih pravic, ki pa jih ne utemelji. Očitek pritožnika o trajanju pripora ni materialno izčrpan, v ustavni pritožbi pa ostaja zgolj na ravni splošne trditve. Bistveni in torej ustavnopravno upoštevni pa so očitki pritožnika, 1) da izpodbijana sklepa nista obrazložena glede ključne okoliščine, pomembne za odločitev o priporu – to je pripornega razloga ponovitvene nevarnosti, prav tako naj za obstoj utemeljenega suma ne bi zadoščalo sklicevanje na nepravnomočno prvostopenjsko obsodilno sodbo, 2) da se sodišče ni opredelilo do vsebine odklonilnega ločenega mnenja sodnika DDr. Jakliča kot nove okoliščine, ki naj bi bila razlog za vložitev predloga za odpravo pripora, in 3) da sta sodišči sprejeli napačni stališči glede odklonilnega ločenega mnenja sodnika DDr. Jakliča. Te trditve pritožnika je Ustavno sodišče presojalo z vidika zahtev, ki za sodišče izhajajo iz 22. člena Ustave.

10. Iz ustaljene ustavnosodne presoje so razvidni pogoji, ki jih mora sodišče upoštevati pri odločanju o posegu v pravico do osebne svobode iz prvega odstavka 19. člena Ustave.² Svojo odločitev mora sodišče obrazložiti. Obrazložitev sodne odločbe je samostojna in avtonomna prvina pravice do poštenega sojenja, ki jo – v okviru pravice do enakega varstva pravic – zagotavlja 22. člen Ustave. Ima izvirno vrednost, ki je v zagotavljanju uvida v razloge za odločitev. Za zagotovitev človekove pravice do poštenega sojenja in za zagotovitev zaupanja v sodstvo je velikega

---

¹ Glej 12. točko obrazložitve sklepa Ustavnega sodišča št. Up-374/17.

² Prim. odločbe Ustavnega sodišča št. Up-74/95, št. Up-75/95 in št. Up-57/95, vse z dne 7. 7. 1995 (OdlUS IV, 131, 132 in 133), št. Up-123/95 z dne 6. 10. 1995 (OdlUS IV, 135) in št. Up-127/95 z dne 6. 10. 1995.

pomena, da stranka, še posebej, če v postopku ni bila uspešna, lahko spozna, kakšni so bili razlogi za odločitev, nanašajoči se na njeno pravico, obveznost oziroma obtožbo proti njej.³ Če njenemu pravnemu sredstvu ni ugodeno, mora biti iz obrazložitve sodišča razvidno, da se je sodišče z njenimi argumenti seznanilo in jih obravnavalo; tako stranka ne ostane v dvomu, ali jih ni sodišče enostavno prezrlo.⁴ Ustrezna obrazložitev je hkrati tudi pogoj za preizkus razumnosti sprejete odločitve.⁵

11. Po ustaljeni ustavnosodni presoji ni nedopustno, da se sodišče pri utemeljevanju obstoja pripornega razloga ponovitvene nevarnosti sklicuje na obrazložitev predhodnega sklepa o priporu, če je tak sklep pravnomočen, če so v njem upoštevne okoliščine, na katerih temelji ugotovitev ponovitvene nevarnosti, konkretno navedene in če so v sklepu o ponovnem podaljšanju upoštevane in obrazložene okoliščine, ki so nastale kasneje.^{6,7} Tudi pri sklepu o zavrnitvi predloga za odpravo pripora se mora sodišče opredeliti do spremenjenih okoliščin, ki nastanejo po zadnji odločitvi o priporu in ki jih vlagatelj navaja v svojem predlogu za odpravo pripora. To je še pomembnejše v tem primeru, ker je pritožnik v predlogu za odpravo pripora zatrjeval, da vlaga predlog za odpravo pripora zaradi spremenjenih okoliščin.

12. Sodiščema ni mogoče očitati, da o predlogu pritožnika za odpravo pripora nista odločila v skladu z zahtevami, ki jih je v svoji ustavnosodni presoji postavilo Ustavno sodišče. Ni nedopustno, da sta sodišči obstoj utemeljenega suma, ki je ustavni pogoj za odreditev pripora, utemeljevali s prvostopenjsko obsodilno sodbo. Prav tako ni nedopustno, da sta obstoj ponovitvene nevarnosti utemeljevali s sklicevanjem na pravnomočni sklep, s katerim je bil zoper pritožnika odrejen pripor ob razglasitvi sodbe. Pritožnik namreč ni navedel take nove okoliščine, ki bi terjala ponovno presojo obstoja tega pripornega razloga. Razlog, ki naj bi po oceni pritožnika kazal na obstoj nove okoliščine, pa sta sodišči zavrnila in svoje stališče razumno pojasnili. Dejstvo je, da Ustavno sodišče v sklepu št. Up-347/17 ni sprejelo ugotovitve o tem, da je obrazložitev pripornega razloga zgolj navidezna, mestoma tudi nelogična in v nasprotju sama s seboj, ter da so ostala ključna pritožbena navajanja obrambe neodgovorjena ali neustrezno odgovorjena. Zato so bile take navedbe pritožnika v predlogu za odpravo pripora netočne. Ustavno sodišče je ustavno pritožbo št. Up-374/17 preizkusilo le z vidika izpolnjenosti pogojev iz drugega odstavka 51. člena ZUstS, ne da bi pri tem sprejelo stališče, ki ga navaja pritožnik. Ustavno sodišče je namreč ustavno pritožbo zavrglo zaradi neizčrpanosti pravnih sredstev prav zato, ker

---

³ Prim. sklep Ustavnega sodišča št. U-I-302/09, Up-1472/09, U-I-139/10, Up-748/10 z dne 12. 5. 2011 (Uradni list RS, št. 43/11, in OdlUS XIX, 22).

⁴ Prim. odločbo Ustavnega sodišča št. Up-373/97 z dne 22. 2. 2001 (Uradni list RS, št. 19/01, in OdlUS X, 108).

⁵ Prim. odločbo Ustavnega sodišča št. Up-1381/08 z dne 23. 9. 2009 (Uradni list RS, št. 80/09).

⁶ Prim. 10. točko obrazložitve odločbe Ustavnega sodišča št. Up-2073/06 z dne 25. 1. 2007 (Uradni list RS, št. 14/07, in OdlUS XVI, 36).

⁷ Glede pripora po pravnomočnosti obtožnice prim. odločbo Ustavnega sodišča št. Up-74/95. Glej tudi 12. točko sklepa Ustavnega sodišča št. Up-917/05 z dne 11. 7. 2007.

navedena procesna predpostavka za vsebinsko presojo ustavne pritožbe ni bila izpolnjena. Ni mogoče odreči razumnosti stališču sodišč, ki je najprej poudarilo, kakšni sta narava in vsebina sklepa Ustavnega sodišča št. Up-374/17, in se na tej podlagi opredelilo tudi do odklonilnega ločenega mnenja sodnika DDr. Jakliča. Obvezujoče so v okviru odločanja le odločitve Ustavnega sodišča, ne pa ločena mnenja. Ta lahko ponudijo razloge in utemeljitve, ki jih vsakdo lahko uporabi v sodnih postopkih. Vendar na njihovi podlagi ni mogoče pripisati odločitvi Ustavnega sodišča vsebine, ki je nima, ker je ta le v ločenem mnenju. Prav to je storil pritožnik v predlogu za odpravo pripora. Zato stališča sodišč glede sklepa Ustavnega sodišča in ločenega mnenja ne kršijo 22. člena Ustave.

13. Druge navedbe pritožnika se nanašajo na dejansko stanje in polje celovite dokazne ocene o obstoju kaznivega dejanja, ki jo opravijo sodišča, ko odločajo o obsodbi. Ustavna pritožba ne loči med presojo izpolnjevanja pogojev za pripor na eni strani in presojo razlogov za obsodilno sodbo na drugi strani. Če bi se Ustavno sodišče opredeljevalo do dokazov in njihove presoje, ki so temelj za obsodilno sodbo, v postopku ustavnosodne presoje odločitve o priporu, bi poseglo v pristojnost rednega sodstva, kršilo načelo zakonitega sodnika in prejudiciralo odločitev pristojnih sodišč, ki sodijo v glavni stvari. Zato presoje očitkov, ki se nanašajo na samo kaznivo dejanje, Ustavno sodišče pri oceni izpodbijanih sklepov o zavrnitvi predloga za odpravo pripora ni smelo opraviti, tako kot jih iz enakih razlogov nista opravili sodišči, ki sta odločali o tem predlogu in sta to pritožniku tudi razumno pojasnili. Zato tudi v tem pogledu ne gre za kršitev pravice pritožnika iz 22. člena Ustave.

14. Ker zatrjevane kršitve niso podane, Ustavno sodišče ustavne pritožbe glede na drugi odstavek 55.b člena ZUstS ni sprejelo v obravnavo.

C.

15. Ustavno sodišče je sprejelo ta sklep na podlagi drugega odstavka 55.b člena ZUstS ter prve alineje tretjega odstavka 46. člena Poslovnika Ustavnega sodišča (Uradni list RS, št. 86/07, 54/10, 56/11 in 70/17) v sestavi: predsednica dr. Jadranka Sovdat ter sodnice in sodniki dr. Matej Accetto, dr. Dunja Jadek Pensa, DDr. Klemen Jaklič, dr. Rajko Knez, dr. Etelka Korpič – Horvat, dr. Špelca Mežnar in dr. Marijan Pavčnik. Sodnik Marko Šorli je bil pri odločanju v tej zadevi izločen. Ustavno sodišče je sklep sprejelo s sedmimi glasovi proti enemu. Proti je glasoval sodnik Jaklič, ki je dal odklonilno ločeno mnenje. Sodnica Mežnar je dala pritrdilno ločeno mnenje.

dr. Jadranka Sovdat
Predsednica